

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Til mine to Sønner

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4r. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_631-txt-shoot-idm475.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

6 Sønner! der er Stort i Giære
Giennem en chaotisk Strid,
Der er Meget nu at lære,
Mest dog at forstaae sin Tid,
Strømmen let det er at følge,
Stemmes, vendes kan den ei,
Svart men stort sig over Bølge
Rolig, kæk at bane Vei,
Som de danske Orlogsstavne
Vidt paa det sortladne Hav,
Kæmpers Vei til Godehavne
Trælle-Baar til aaben Grav!
Fred og Frihed, Lys og Læmpe,
Det er Tidens Løsen nu
Træt er Armen af at kæmpe
For alt Aag har Hjertet Gru
Bag alt Skjult Man Svig formoder
Og alt Haardt Man kalder grumt;
Svaghed Man i Svaghed poder
Klogskab efterstræbes dumt
Fred Man vil med Alt beholde
Men mod Sandhed føre Krig,
Være fri for Herreskjolde
Og dog hver ei hytte sig,
Blive fri for Tyranniet
Og dog være selv Tyran
I hver Løndom klart indviet
Trods sin egen Uforstand.
Forsaavidt sig selv modsiger
Tiden i hvert Aandedræt
Den i alle Kongeriger
Kun af Daarer følges tæt;
4vMen vi alle, stor og liden,
Som vil virke godt og frit
Maa, hvad end vi har mod Tiden,
Altid med den holde Skridt.
Aldrig den sin Ret aftrætte,
I sit rette Lys den see,
Den sit Speil for Øie sætte
Og kun ad dens Daarskab lee.
Fred og Frihed, Lys og Læmpe,
Det er Tidens sande Tarv,
Men den maa sig selv tilkæmpe
Hvad ei til den gik i Arv,
Thi mod Tankegangens Love
Lykkes Intet, som Man veed,
Vil Man Freden sig tilsove
Nøies Man med Gravens Fred,
Vil Man ene Frihed nyde,
Nøies Man med sin Ide,
Vil Man sig ved Lyset fryde,
Skye Man ei sig selv at see
Vil ei Liv for Liv Man tage,
Siger Morderen med Skiel:
Vil Man sikkre sine Dage,
Maa Man jo slaae Folk ihjel.
Derfor, Sønner! skal I kæmpe
For, hvad end kun huer Faa:
Fred og Frihed, Lys og Læmpe,
Som med *Sandhed* kan bestaae,
Først og sidst, som de kan findes
I den store Konges Land
Hvor af Aanden de forbindes
Til en Lykke evig sand,
Midt mellem dog tillige
I saa borgerlig Forstand

Som i hvert et Kongerige
De kan fryde Menigmand:
Fred for daglig Rov og Plage
Under Skjold af Lov og Dom,
Fred for Krig i Fredens Dage
Trods den Ret, som gjaldt i Rom!
Frihed først og sidst for Aanden
Hvor den virker uden Arm
Frihed derhos og for Haanden,
Som gjør Gavn og ingen Harm
Lys af Lys, som Livet klarer
Med dets underfulde Kaar
Fortids-Livet aabenbarer
Og om Fremtids-Livet spaaer,
Læmpe med hvad Hjertet rører,
Læmpning efter Folks Attraa
Læmpe og med Alt, som fører
Til Oplysning hos de Smaa!
Kamp for det vil Gud velsigne
Lønne med en Straalekrands
Thi som Frelseren vi ligne
Saa vi dele skal Hans Glands!
Hvad I vorde skal og virke,
Hvortil I fik Kraft og Kald,
Om i Skole eller Kirke
Eders Stemme høres skal,
Det endnu kun Gud kan vide,
Lægger trygt det i Hans Haand!
Da I føle skal itide
Driften af Hans gode Aand!
Men Han gav jer sunde Lemmer,
Kraft og Kald til Virksomhed
Og kun Daaren Ordet glemmer:
Æd dit Brød i Ansigts-Sveed!
Derfor lære eders Hænder
Hvad jer tækkes bedst til Gavn
Da, hvordan sig Bladet vender,
Største Flid har mindste Savn,
Skal I aldrig føle Trangen
Immer eders Ansigts-Sveed
Modgift er for Lediggangen,
Lægedom for Kiedsomhed
Bedre Raad end al vor Rygen
Mod Studere-Kamrets Oes,
Raad imod Bogorme-Sygen
Og Bogorme-Livets Roes.
Dog, hvortil I end fik Nemme,
Og hvad end I gjør med Flid
Gruer altid for at glemme
Menneskets den store lid:
Menneske i Alt at være
Og skiøndt Støv, i Aanden stærk
Gud i Mennesket at ære
Som vor Skabers Mesterværk!